

Thronarving i Danmarks Rige, Prindsesse Louise, og jeg lægger til, at netop fordi vort Heelstatsministerium med Ret eller Uret anseer vor kongelige danske Arveløvs Ophævelse for et Kæmpesridt til Oprettelsen af en saadan Heelstat, som Ministeriet erklærer sig for at ønske, som Premierministeren allerede anseer sig for Minister i, at netop derfor kan efter min Overveetvisning den danske Rigsdag umulig under nærværende Omstændigheder sige Ja, men maa sige Nei til den kongelig danske Arveløvs Ophævelse. Jeg idetmindste maa sige: Vore Fædre have kæmpet, og, skjøndt Lykken her, som allevegne, var foranderlig, dog tilsidt kæmpet seerrikt for Danmarks Riges Bestandighed, og for det danske Folks Frihed til at vælge sin Forsatning, til at udvikle sig, som det behagede. Vore Sonner have nu i de sidste Dage kæmpet for det Samme, ogsaa under Lykkens Forandringer tilsidt kæmpet seerrikt for det Samme (Hør!). Jeg kunde og jeg vilde da ikke for Alt i Verden høre til en Rigsdag, hvis Historie skulde blive som det fofte Blad i Danmarks Riges Historie, og sige, den Rigsdag opgav det danske Riges Frihed og Selvstandighed (Hør!), Danmarks Krones Arvelighed (Hør! Nei! Bravo! Hysen. Formanden ringer).

Premierministeren: For at undgaa Misforstaaelse og for at forebygge, at man skal ansee min Taushed for en Indrømmelse, skal jeg blot herved protestere mod de Ord, den ærede Rigsdagsmand, der sidst satte sig, har tilladt sig angaaende den Mening, han urigtig har fundet i mine Uttringer (Hør!), og mod de mod det danske Monarchie fjendtlige Henfigter og Forsætter (Grundtvig: Nei, ikke imod det danske Monarchie), som han har behaget at tillægge mig (Hør!).

Schiern: Jeg ønskede i denne Sag, hvorom der hersker saa stor Uenighed, den store Uenighed, der nylig saa stærkt falbt i Dinene ved den sidste ærede Folkethingsmands Foredrag, jeg ønskede at begynde idetmindste med een Sætning, hvorom jeg kunde tænke mig, at Alle ville være enige, imod hvilken jeg ikke kan forudsætte nogen Indvending, kan vente noget Nei. Og jeg har tænkt mig at kunne finde en saadan Sætning. Jeg har tænkt mig,

derfom vi her kunde have voteret skriftligt, at den ærede Premierminister havde fremtaget selve Originalerne af Londonertractaten, saaledes som den er undertegnet af de Herrer Kubeck, Walewski, Brumow, Bunsen, Rehusen og Malmesbury, at han havde raft den til sine to ærede Collegaer, hvoraf den ene er Medlem af Landstthinget og den Anden af Folkethinget, og at saa Alle efter dem vare blevne opraahte for at undertegne den; ja, jeg er vis paa, at, dersom den ærede Premierminister havde sagt, at det saaledes var ham om at gjøre at kunne vise Ind- og Udlandet, at der var en stor Stemning her i Landet for at tiltræde Londonertractaten, vilde ikke Gen, efterat han havde yttret sig saaledes, have sagt Nei, have nægtet sit Navn (Hør!). Dengang den ærede Premierminister gav en Udftgt over de mange Tiltrædelsesacter, som vare gjorte til denne Tractat, fremhævede han, hvorledes det paa Grund af den danske Gesandts Fraværelse fra Portugal, havde været noget, indtil man havde faaet en Tiltrædelse af Portugal. Han sagde saa ved denne Leilighed, at „Udenrigsministeriet har imidlertid erhholdt Underretning om, at Tiltrædelsen, som har været forelagt de portugisiske Cortes, er eenstemmig vedtaget,“ og han var tilfreds med, „at Tiltrædelsesacten maafee i Løbet af saa Dage vilde blive afgivet.“ Altsaa en saadan Tiltrædelsesact, som Medlemmerne af de portugisiske Cortes berømmes for eenstemmig at have givet, en saadan er jeg vis paa, at ogsaa Medlemmerne af den danske Rigsdag her ved Drefund vare rede til at give og udstede (Hør!). Men Forskjellen er den, at man ikke forlanger af de portugisiske Cortes, at de skulle fortolke Londonertracten af 8de Mai 1852, at de skulle afgjøre, hvorvidt denne Tractat fordrer Ophævelsen af Art. 27—40 i Kongeloven af 14de November 1665, hvorimod man af os fordrer, at vi skulle paatage os en saadan Fortolknings Ansvar. Saavidt strækker altsaa Enigheden sig.

Men, saasnart Spørgsmaalet begynder om Fortolkning, da have vi Uenigheden. Der er dem, der mene, at det er en Nødvendighed efter Tractaten af 8de Mai f. N., at al Arvret efter Kongeloven i anførte Artikler skal bort-